

го попита. Отъ лѣвото ѝ око пълзѣше надоле като червена муха едра майчина сълза. Навънъ лѣхаше бѣла нощъ. Нѣкъде по улицата надъ чернитѣ плетища, като молитвенъ шѣпотъ се подемаше шумътъ на полюшнатитѣ дървета. Тихо се подемаха дърветата къмъ небето. Бѣлитѣ комини се промушваха между гжстия клонакъ. Искаха, сякашъ, да видятъ, спи ли цѣлиятъ свѣтъ. Сивото котенце ги гледаше и имъ се чудѣше.

— Помнишъ ли, мале. . .

— Кое?

— Кога заправихъ Росенския мостъ. Лѣтото. Милка ми бѣше ошила бѣла риза съ червенъ шевъ.

— Помня като день днешенъ. Него лѣто ти навърши двацетъ и две години — за женене момъкъ.

— Всички ми се смѣха. Не съмъ билъ можалъ да свържа Черкювското поле съ селото. Да излѣза срещу рѣката, да я надвия, коланъ да ѝ запаша отъ камъкъ. Да я укротя, като млада невѣста. Знаехъ, че мога. Седемъ лѣта ходихме съ моя тетю по чуждитѣ краища — кжци на хората да правимъ. Научихъ се да градя и много ми идѣше отржки. Тетю се радваше. Веднажъ слѣзохме въ рѣката да отсѣчемъ стария кавакъ — помнишъ ли го? Седнахме на брѣга. Втурнала се надолу — бърза и луда пѣе Росица. И върбитѣ наве-